

[Aksel Larsen.]

fristes til at sige: selvfølgelig, de havde jo faaet deres væsentlige Ønsker opfyldt.

Det er gaaet, som det gik, da man i Maj Maaned stredes om Pristalsreguleringens hele eller delvise Bortfald, de 3—4 Partier i Regeringssamarbejdet plus en Del af Venstres ærede Medlemmer her i denne Sal og i det andet høje Ting var enige om, at Pristalsreguleringen skulde kun delvis bortfalde. Men Flertallet — saa vidt jeg er orienteret, et beskedent Flertal — i Venstres Rigsdagsgruppe krævede, at den helt skulde bortfalde. Jeg fristes til at sige: Selvfølgelig blev dette Ønske af Mindretallet inden for Regeringssamarbejdet opfyldt, for det var et Ønske, der var fjendtligt mod Arbejderne. Som det gik dengang, er det ogsaa gaaet med Hensyn til Regeringsmindretallets Ønsker i denne Sag.

Nu ser jeg nok, at der i Lovforslagets Bemærkninger staar, at Regeringen, eller den højtærede Arbejds- og Socialminister, forbeholder sig at fremsætte Forslag om Ændringer i Arbejdsløshedsloven, der tilsigter at gennemføre Tvangsorganisering, men det giver jeg ikke saa meget for. Jeg giver ikke saa meget for det af to Grunde. For det første, fordi vi har hørt Venstres Ordfører, det ærede Medlem Hr. Krag, fremsætte en kategorisk Erklæring om, at Venstre, som ganske vist nok kan tilslutte sig Tvangsarbejde, aldrig vil gaa med til saadan Tvangsorganisering. Naar Venstre erklærer dette, saa ved vi, at saa vil det ikke blive gennemført, for det kan ikke tænkes, at det Regeringssamarbejde, vi har, gennemfører en Lov, der paa noget væsentligt Punkt strider mod Venstremindretallets Ønsker. For det andet har jeg bemærket mig dels de Antydninger, der har været fremme i den borgerlige Presse gennem længere Tid, og dels hvad f. Eks. det ærede Medlem Hr. Boeck-Hansen gav Udtryk for her, Ønskerne om at faa skilt Arbejdsløshedsforsikringen fra Fagforeningernes Administration. Hvis det lykkes den højtærede Arbejds- og Socialminister at faa Venstres og de Konservatives altsaa Mindretallets Tilladelse til at gennemføre en Tvangsorganisering af Arbejdsløshedskasserne, saa bliver det bestemt paa Bekostning af, at Arbejdsløshedskassernes og Fagforeningernes Administration skilles, og saa vil det altsaa ogsaa i den Henseende gaa de Samvirkendes Forretningsudvalg, som det gik Konen med Æggene.

Jeg vil benytte Lejligheden til at sige, at de Argumenter, hvormed man agiterer for denne Tanke, som det ærede Medlem Hr. Boeck-Hansen bl. a. understøttede her, er

urigtige. Det er Fagforeningerne, der i sin Tid paa Grund af Statens og Kommunernes absolutte Forsømmelse, hvad Sociallovgivning og sociale Foranstaltninger angaar, oprettede disse Kasser for at yde deres arbejdsløse Medlemmer en beskedent Hjælp; dette har man fortsat og udbygget gennem Tiderne, og Stat og Kommune er gaaet ind paa at yde et meget beskedent Tilskud, hvilket igen vil sige, at Arbejderne fortsat gennem deres Organisationer paatager sig selv en meget stor Del af Byrden ved Arbejdsløshedsforsorgen til Trods for, at det ikke er Arbejdernes eller Fagforeningernes Skyld, at der er Arbejdsløshed her i Landet.

Men saa kan man ikke med nogen som helst rimelig Motivering komme og sige: Nu maa vi have de to Ting skilt ad! Man kunde have haft dem skilt ad, hvis Staten fra første Færd havde erkendt sine Pligter, men det gjorde den ikke. Nu har man imidlertid det Maal at svække Fagforeningerne mest muligt, og derfor søger man at benytte Lejligheden og Regeringssamarbejdet, og hvis der ikke skabes andre Tilstande inden for Fagbevægelsen og dens Ledelse, end der er for Tiden, saa er jeg bange for, at Reaktionen naar sine Maal i denne Henseende.

Jeg havde tænkt mig selv at spørge om, hvorledes man skal forstaa Bestemmelserne i § 1, 2det Stykke. Jeg er blevet lettet noget i Besværet med at formulere Spørgsmaalet ved de Bemærkninger, det ærede Medlem Hr. Krag fremsatte. Ogsaa her river han brutalt et beskedent Figenblad bort fra de Samvirkendes Forretningsudvalgs Krop ved at sige, at det kan ikke være Uoverensstemmelser mellem Arbejdsgiverne og Organisationen, der er Tale om i Bestemmelserne i § 1, 2det Stykke, det maa være Uoverensstemmelser mellem Arbejdsgiverne og deres konkret forhaandenværende Arbejdere.

Saa ved vi, hvor lidt det er værd! Hvordan skal der f. Eks. kunne skiftes Sol og Vind mellem Forsikringsselskabet „Skandinavia“ og „Skandinavia“s Handels- og Kontormedhjælpere, da det er forbudt „Skandinavia“s Handels- og Kontormedhjælpere at være Medlem af nogen Organisation? Da de ikke maa have nogen kollektiv Sammenslutning, der kan varetage deres Interesser over for deres Arbejdsgivere — og det samme gælder Masser af andre Arbejdsgivere inden for samme Branche og inden for Handelen —, saa kan de simpelt hen ikke stille noget Krav, saa kan der ikke opstaa nogen Uoverensstemmelse, som kan bringes ind under Loven; og skulde det ske ved „Skandinavia“ eller „Illum“ eller